

FONENDOSCOPI

Tinc assignats 1.800 pacients i puc dir que conec tots els que han anat passant per la consulta, vora 1.200. Alguns et paren pel carrer. Altres et miren, somriuen, fan un gest de complicitat, com a molt, perquè sàpigues que t'han reconegut. Per mi és la cosa bonica de la medicina de família i comunitària, que coneixem tots els membres de la família i tenim un vincle amb ells. També és la cosa bonica del barri dels Caputxins. És un barri amb passat industrial, treballador, i hi ha persones que hi han viscut tota la vida i l'han vist transformar-se. Ara hi ha una intenció política d'emportar-se el CAP a un altre barri de Vic. Quan un pacient es queixa i em diu que per què se li han d'emportar la consulta d'aquí, jo ho entenc. És ben bé que ell no ha d'entrar cada dia a la consulta. M'encanta la meva feina, però quan entro cada matí a aquest edifici vell em cau el món a sobre. No acabaríem mai si ens poséssim a enumerar les incomoditats que hi ha. Fins els vidres granulats, del segle passat, tremolen cada vegada que toca la campana dels Caputxins! Hi ha molts dies que a mi no em faria res marxar d'aquí i anar-me'n a un centre nou de trinka, amb consultes noves, del segle XXI, amb equipament tècnic decent i amb més professionals. Perquè el vertader problema és que no hi ha prou metges. I els metges de capçalera acabem fent d'especialistes de tota mena, o de secretaris dels altres especialistes. I no només és això. Tinc 45 visites diàries. A partir de la crisi de la pandèmia tot ha anat a pitjor: més consultes, més visites i de més tipus, la barrera idiomàtica, la part burocràtica, la prevenció, més malalties i més greus, com és el cas de l'obesitat, la polimediació, la soledat o l'augment de problemes mentals en els adolescents... Estem col·lapsats i necessitem més professionals.

Però alhora em fa llàstima deixar aquest CAP. Encara recordo el primer dia que hi vaig entrar. Les sales d'espera àmplies, amb la llum entrant directament de la plaça. El meu primer atac d'asma em va portar cap aquí. Els successius m'hi van fer habitar. Recordo la Dra. Esteve, bondadosa, sensible, carinyosa, atenta. M'agradava perquè sempre em donava xeringues i bastonets de fusta perquè jugués a metges a casa. I el fonendoscopi sempre penjat al coll, que li brillava sobre la bata. Un "fonendo" antic com aquest que enterrem avui. Allà va néixer la meva vocació, al "fonendo" penjat. Si portar aquell fonendoscopi significava cuidar, acompanyar, curar i tractar bé les persones, jo volia ser com ella.